

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudců JUDr. Pavla Slavička a Mgr. Karolíny Šorbanové ve věci

žalobkyně: **Ing. A. V.**, narozená dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Simonou Samuelson
sídlem Na Příkopě 393/11, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383
sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. listopadu 2020, č. j. 30 C 139/2020-104,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 80 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. **Žalobkyně** se podanou žalobou domáhá ochrany své osobnosti, do níž měla žalovaná neoprávněně zasáhnout tím, že dne xxx v hlavním zpravodajském pořadu Události vysílaném na programu ČT1 od 19:00 hodin nepravdivě informovala o probíhajícím trestním stíhání žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

Žalovaná v reportáži mimo jiné uvedla, že žalobkyně „měla připustit přidělení licencí elektrárnám, které ale neměly nárok na vyšší výkupní ceny elektřiny“ (dále jen „Výrok 1“) a že: „Správní řízení, které by těmto elektrárnám mohlo odebrat licenci, pak podle obžaloby zastavila A. V.“ (dále jen „Výrok 2“, společně také jen „Výroky“). Žalobkyně nikdy nepřipustila přidělení licencí předmětným elektrárnám, ani tak učinit nemohla, jelikož v době udělení sporných licencí nebyla předsedkyní Energetického regulačního úřadu. Žalobkyně nadto nebyla za přidělení licencí (ani za to, že by přidělení připustila) vůbec trestně stíhána. Není též pravdou, že žalobkyně zastavila správní řízení, v rámci kterého by licence mohly být odebrány. Rozhodnutí o zastavení správního řízení vydala k tomu oprávněná úřední osoba. Obžalobou pak byla žalobkyni kladena za vinu účast na tvrzeném trestném činu této osoby, a to pouze ve formě pomoci. Vzhledem k tomu, že o daném trestním stíhání žalovaná pravidelně a podrobně informovala, musela jí být nepravdivost výroků známa. Závažnost zásahu do osobnostních práv žalobkyně byla navíc umocněna tím, že ke zveřejnění nepravdivých informací došlo v hlavním vysílacím čase veřejnoprávní televize. Požadované zadostiučnění v penězích je tedy s ohledem na všechny okolnosti daného případu zcela namístě. Žalobkyně se nedomáhá zveřejnění omluvy, jelikož by taková forma satisfakce již nebyla účinná. Jakékoliv další veřejné připomínání nepravdivých výroků by žalobkyni jen více poškodilo. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni zadostiučnění v penězích ve výši 500 000 Kč.

2. **Žalovaná** nárok žalobkyně neuznává a navrhuje zamítnutí žaloby. Namítá, že oba napadené Výroky je nezbytné vyložit v kontextu vyznění celkového obsahu reportáže. Solární kauza je pro veřejnost důležitá, jelikož se vztahuje k osobám veřejného zájmu, mezi které nepochybně patří i žalobkyně. Žalovaná v reportáži pravdivě interpretovala tvrzení obsažená v obžalobě a v rozhodnutí prvostupňového soudu v trestní věci. Žalobkyni bylo kladeno za vinu, že nedošlo k odebrání nezákonných licencí, když žalobkyně vydala souhlas se zastavením obnovy předmětného správního řízení. Celá trestní kauza byla řešena několik let a jedná se o velice skutkově a právně složitou věc. Pořad Události není speciálním magazínem zaměřeným na energetiku či (trestní) právo. Jedná se o generální zpravodajskou relaci. V reportáži tedy mohlo dojít k jistému zjednodušení, zásadní však je, že celkové vyznění obou informací odpovídalo pravdě, a proto nelze hovořit o zásahu do osobnostních práv žalobkyně. Žalovaná dále podotýká, že ze strany žalobkyně nejsou žádným způsobem tvrzeny ani prokazovány okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání relutární satisfakce. Žalobkyně se navíc domáhá svého údajného nároku až po více než dvou letech od odvysílání reportáže, což odporuje tvrzení o závažnosti zásahu do jejích osobnostních práv. Žalovaná zdůrazňuje, že informace o zproštění viny žalobkyně opakovaně sdělovala prostřednictvím svých webových stránek i v rámci televizního vysílání. Žalovaná též v samotné reportáži poskytla žalobkyni možnost, aby se k celé věci vyjádřila, avšak této možnosti žalobkyně nevyužila.
3. **Soud prvního stupně** v záhlaví uvedeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 20 000 Kč (výrok I). Ve zbývajícím rozsahu pak žalobní požadavek na zadostiučnění v penězích zamítl (výrok II). Dále soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 33 798 Kč na náhradu nákladů řízení (výrok III). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které v zájmu stručnosti není nutno opakovat.
4. Rozsudek soudu prvního stupně napadly včasným a přípustným **odvoláním** žalobkyně i žalovaná.
5. **Žalobkyně** napadla rozsudek ve výroku II, kterým byl částečně zamítnut její žalobní požadavek na poskytnutí zadostiučnění v penězích. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, podle kterého Výrok 2 nepředstavuje zásah do osobnostních práv žalobkyně. Dle žalobkyně nelze Výrok 2 považovat za zjednodušený, jedná se o výrok čistě nepravdivý. Základem zveřejněné informace byl popis skutku, který měla žalobkyně spáchat. Žalovaná v reportáži tvrdila, že žalobkyně podle obžaloby zastavila správní řízení o odebrání licencí. O tom však není v obžalobě ani v rozsudku ani slovo. Ve skutečnosti byla žalobkyně stíhána pouze za to, že pomohla nějakým blíž

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

nezjištěným způsobem spáchat trestnou činnost spočívající v zastavení správního řízení. Žalovaná tedy zcela zaměnila předmětný skutek, což nelze považovat za jakoukoliv nepřesnost či zjednodušení. Ve spojení s Výrokem 1 pak navíc žalovaná vyvolala u veřejnosti dojem, že žalobkyně nejprve licence přidělila a následně ještě aktivně zabránila jejich odebrání. Při informování o probíhajícím trestním řízení a popisu stíhaného skutku není prostor pro žádné zjednodušení. U žalované (České televize) je nadto jakákoliv nepřesnost vyloučena. To vyplývá přímo ze zákona i z jedinečného postavení žalované jako veřejnoprávního média, kdy veřejnost předpokládá, že žalovaná zveřejňuje pouze objektivní a ověřené informace. Žalobkyně dále považuje příznanou částku zadostiucnění v penězích za zjevně nízkou a nepřiměřenou. Soud prvního stupně při určení výše zadostiucnění sice zohlednil dobu, která uplynula od zveřejnění výroků do podání žaloby, avšak nepřihlédl k tomu, co bylo důvodem odkladu. Žalobkyně po zveřejnění reportáže podala trestní oznámení pro trestný čin pomluvy, přičemž trestní řízení trvalo téměř dva roky a vyústilo v doporučení státního zástupce podat civilní žalobu, což následně žalobkyně učinila. Soud prvního stupně se dále vůbec nezabýval okolnostmi, které se týkají žalované (jako škůdce) a její motivace k zásahu do osobnostních práv žalobkyně. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku II a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby rozsudek změnil tak, že žalobkyni přízná zamítnutou část požadovaného zadostiucnění v penězích ve výši 480 000 Kč.

6. **Žalovaná** napadla výrok I a III, kterým soud prvního stupně částečně vyhověl požadavku na zaplacení zadostiucnění v penězích a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Namítá, že soud prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru ohledně Výroku 1, když konstatoval způsobilost tohoto výroku zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně. Žalovaná opakuje argumentaci přednesenou již v řízení před soudem prvního stupně a poukazuje na skutečnost, že se soud prvního stupně s touto argumentací dostatečně nevypořádal. Žalovaná zdůrazňuje, že v reportáži vycházela z rozhodnutí prvoinstančního soudu v předmětné trestní věci a dále čerpala informace od renomované agentury ČTK. Zveřejněné informace tedy byly řádně ověřené. Dle žalované není rozdílu v tom, zda měla žalobkyně připustit přidělení nezákonných licencí, nebo mělo být bráněno či ztěžováno v odebrání stejných nezákonných licencí již přidělených. K obdobnému závěru přitom dospěl soud prvního stupně u Výroku 2. V případě obou výroků se tedy jednalo o přípustné zjednodušení, kdy žalovaná pouze interpretovala dostupné informace způsobem srozumitelným pro diváky zpravodajské relace. Žalovaná dále vytýká soudu prvního stupně, že nedostatečně odůvodnil příznání relutární satisfakce, a to z hlediska její výše i co do základu. Žalobkyně navíc v tomto ohledu neunesla břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Žalovaná opakovaně upozorňuje na velký časový odstup mezi zveřejněním reportáže a podáním žaloby. Soud prvního stupně pochybil, když neprovedl k důkazu veškerý mediální obsah (navržený žalovanou) týkající se informování žalované o žalobkyni. V rozsudku soudu prvního stupně není zcela jasně vymezena reportáž napadená žalobkyní a též byly nesprávně vypočteny náklady řízení, které by měla žalovaná nahradit žalobkyni. Žalovaná z uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I tak, že se žaloba zamítá, a příznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, případně aby rozsudek ve výroku I a III zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
7. **Odvolací soud** přezkoumal napadený rozsudek a řízení vedené před soudem prvního stupně podle ustanovení § 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř., zvážil námitky žalobkyně i žalované a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je částečně důvodné, odvolání žalované důvodné není.
8. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně učinil správná skutková zjištění, aplikoval správné normy objektivního práva (tyto řádně cituje v napadeném rozsudku a odvolací soud je proto již neopakuje) a věc v základu správně posoudil též po stránce právní. Odůvodnění napadeného rozsudku je vyjma pasáže o výši přiměřeného peněžitého zadostiucnění správné.
9. Výrok 1 je zcela nepravdivý. Žalobkyně nebyla orgány činnými v trestním řízení stíhána proto, že připustila přidělení licencí elektrárnám, které neměly nárok na vyšší výkupní ceny elektřiny. Tento

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

skutek nebyl žalobkyni kladen za vinu, nebyla pro něj obžalovaná, a žalovaná neměla ke zveřejnění tohoto výroku rozumný důvod. Nejde o žádné zjednodušení, jak žalovaná namítá; ostatně ani neuvádí, co konkrétního by měl tento výrok zjednodušovat, tedy jaký zde je pravdivý podklad k tomuto údajnému zjednodušení. Žalovaná nemůže se účinně bránit ani tím, že by obvinění žalobkyně z tohoto skutku plynulo z jakýchkoli vyjádření orgánů činných v trestním řízení či bylo v průběhu trestního stíhání ve hře – žalovaná sice odkazuje na vyjádření příslušného soudce, který uznal v soudním řízení v prvním stupni žalobkyni vinnou, ovšem ani z vyjádření tohoto soudce se nedá jakkoli dovodit, že by žalobkyně byla stíhána pro připuštění přidělení licencí. Z citace soudce Aleše Novotného, jak ji předestřel soud prvního stupně v napadeném rozsudku, plyne, že tento se vyjadřoval výhradně ke skutku odpovídajícímu Výroku 2, tedy ke skutku týkajícímu se zastavení správního řízení umožňujícího odebrání již přidělených licencí. Ani z rozhodnutí vydaných v trestním řízení nezle jakkoli vyvodit, že by žalobkyně byla stíhána pro jakékoli jednání vedoucí k přidělení licencí. Ostatně žalovaná měla dobré informace o tom, v čem spočívá trestní stíhání žalobkyně, což plně dokládá průběh samotné reportáže, v níž Výroky zazněly. Totiž reportér M. L., kterému předal po úvodu slovo redaktor J. Ž., popsal kauzu správně.

10. Žalovaná se brání též tím, že Výroky zazněly v hlavním a obecném zpravodajském pořadu dne, že nešlo o pořad odborný týkající se právnické problematiky. Dále též žalovaná namítá, že v konečném důsledku není rozdíl v tom, zda měla žalobkyně připustit přidělení nezákonné licence, nebo měla bránit či ztěžovat odebrání totožné nezákonné licence již přidělené. Odvolací soud neuznává ani tuto obranu. Hlavní zpravodajská relace dne žalované je program, z něhož čerpají informace stovky tisíc až miliony lidí z celé země. Tím spíše nelze připustit nepravdivé informování o tom, pro jaké skutky je jaká fyzická osoba trestně stíhána. Jistě není v možnostech žalované v tomto typu pořadu rozebírat dopodrobna detaily, jistě v něm žalovaná předestírá základní informace, třeba i stručně a do jisté míry zjednodušeně či ve zkratce (jak si to žádají specifika denního zpravodajství a připouští konstantní soudní praxe), ovšem ani v těchto mantinelech není žalovaná oprávněna uvádět zcela nepravdivé informace škodící jiným. A evidentně je podstatný rozdíl v tom, pokud nepravdivě uvede, že fyzická osoba je trestně stíhána pro dvě odlišná jednání (byť spolu související), jestliže je tato osoba fakticky stíhána jen pro jednání jedno. Do jisté míry jiná by mohla být situace, pokud by žalovaná omylem jen zaměnila jeden skutek za druhý (tedy uvedla by jen, že žalobkyně je stíhána pro připuštění přidělení nezákonné licence); k tomu ovšem v projednávané věci nedošlo, a tak není potřeba dále spekulovat, jak by pro ten případ spor dopadl. Odvolací soud trvá jak na dodržování presumpce neviny též ve vztazích horizontálních (například při zpravodajství), tak také (a primárně) na tom, že o trestním stíhání budou veřejnosti podávány správné informace i ohledně toho, co je stíhané osobě kladeno za vinu.
11. Naopak Výrok 2 je ve své podstatě pravdivý, respektive zde odvolací soud uznává ono již zmíněné právo žalované na rozumné zjednodušení či dokonce určitou nepřesnost, která ovšem nijak podstatně nepozměňuje faktický stav. Žalobkyně skutečně byla trestně stíhána ne z toho důvodu, že sama ono správní řízení týkající se odnětí licencí zastavila, avšak proto, že se tohoto zastavení správního řízení účastnila ve formě pomoci. Zde je ovšem rozdíl mezi stavem skutečným (stíhání účasti na zastavení správního řízení formou pomoci) a stavem žalovanou předestřeným (stíhání zastavení správního řízení) minimální a zanedbatelný. Tato nepřesnost nemohla žalobkyni objektivně poškodit a je nutno ji s ohledem na specifika denního zpravodajství tolerovat. Ostatně o nevýznamné odlišnosti svědčí i to, že trestní zákoník nečiní zvláštních rozdílů mezi pachatelem trestného činu a účastníkem na stejném trestném činu a obě jednání postihuje stejnou výší možného trestu (§ 24 odst. 2 a § 113 TZ).
12. S rozsudkem soudu prvního stupně se odvolací soud neztotožňuje jen v otázce přiměřenosti výše peněžitého zadostiučinění pro žalobkyni. Částka 20 000 Kč je vskutku zcela symbolická a neodpovídající zejména tomu, že nepravdivá informace na úkor žalobkyně zazněla v rámci hlavního zpravodajského pořadu žalobkyně. Soud prvního stupně vedle samotné této skutečnosti dále nedocenil, že byt' byla žalobkyně obžaloby zproštěna a veřejnost o tom byla (i ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

žalované) široce informována, stále ovšem zůstává či může zůstat na základě předmětné reportáže v povědomí (i podvědomí) veřejnosti to, že žalobkyně byla trestně stíhána ne pro jedno, ale pro dvě závažná a odlišná protiprávní jednání (tedy že minimálně podezřelá ze spáchání těchto dvou útoků byla a že podezření bylo silné, neboť nejen že byla žalobkyně obviněna, avšak také obžalována a dokonce shledána vinnou soudem prvního stupně). Žalovanou způsobená situace poškozuje čest a dobrou pověst žalobkyně natolik silně, že částka 20 000 Kč na peněžité zadostiučinění je zjevně nedostatečná. Odvolací soud v rámci činění závěru o přiměřené výši peněžního zadostiučinění doplnil dokazování a zjistil na základě tabulky sledovanosti (žalovaná proti tomuto důkazu námitky nevznesla), že pořad Události ze dne xxx (s předmětnou reportáží) sledovalo celkem na programu ČT1 a ČT24 1 028 000 osob starších 15 let (ani proti tomuto číselnému údaji žalovaná v průběhu jednání před odvolacím soudem nic nenamítala). Na základě tohoto údaje a na základě ostatních specifických okolností doposud uvedených odvolací soud shledal, že přiměřeným zadostiučiněním za újmu způsobenou žalobkyni Výrokem 1 je peněžité zadostiučinění v částce celkem 100 000 Kč. Vzal přitom v potaz i to, že se žalovaná na základě okamžité výzvy žalobkyně veřejně neomluvila nebo jinak svůj omyl neuvedla na pravou míru v době bezprostředně po odvysílání předmětné reportáže.

13. Odvolací soud nepřehlédl, že žaloba byla ve věci podána až po více než dvou letech po zveřejnění Výroků, o které v projednávané věci jde. I to je okolnost, kterou vzal při úvaze o výši přiměřeného peněžitého zadostiučinění v potaz. Stejně tak ovšem nepřehlédl ani to, že žalobkyně vyzvala žalovanou ke zjednání nápravy cestou omluvy ihned po odvysílání reportáže, žalovaná jí nevyhověla, a proto žalobkyně usilovala o nápravu trestněprávní cestou (podala již v březnu 2008 trestní oznámení pro spáchání trestného činu pomluvy a dále postupovala se svými podáními až k Nejvyššímu státnímu zastupitelství – to bylo zjištěno z listin předložených žalobkyní na základě výzvy odvolacího soudu v průběhu odvolacího řízení). Nelze tak říci, že by žalobkyně byla ohledně ochrany své cti dva roky nečinná.
14. Žalovaná si v odvolání stěžuje, že soud prvního stupně neprovedl k důkazu „veškerý mediální obsah“ týkající se informování žalované o žalobkyni, zejména pak ohledně jejího zproštění obžaloby. To ovšem podle odvolacího soudu nebylo potřeba, neboť nebylo ani sporné, že žalovaná v jiných pořadech informovala o trestním stíhání žalobkyně správně a že zejména též široce informovala o jeho výsledku. To bylo ovšem povinností žalované a jak již bylo shora vysvětleno, nepravdivá informace ohledně jednání kladeného za vinu ublíží i tehdy, je – li následně zveřejněna informace o zproštění obžaloby (což ostatně platí stejně jako při porušení presumpce neviny při zpravodajství). Žalovaná se v odvolání také zlobí, že soud prvního stupně nezohlednil, že její reportér M. L. oslovil žalobkyni v souvislosti s reportáží, požádal ji o komentář k trestní kauze, že žalobkyně odmítla a že reportér proto vycházel z veřejně dostupných zdrojů. Z této námitky se odvolacímu soudu jeví, že žalovaná nepochopila, že problém není v tom, co uvedl ve své reportáži reportér M. L. (Výrok 2), avšak to, co uvedl ve studiu při uvození reportáže redaktor J. Ž. (Výrok 1). A žádné veřejně dostupné zdroje nehovořily o tom, že by byla žalobkyně obžalována (a dokonce soudem prvního stupně shledána vinnou) také pro přípuštění vydání licencí.
15. Ve světle všeho uvedeného odvolací soud postupem dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný výrok I napadeného rozsudku a v rozsahu částky 400 000 Kč též výrok II napadeného rozsudku. V rozsahu částky 80 000 Kč odvolací soud shledal výrok II napadeného rozsudku nesprávným, a proto v tomto rozsahu napadený rozsudek změnil dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradě nemajetkové újmy těchto dalších 80 000 Kč.
16. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval nejen o nákladech odvolacího řízení, ale též o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Žalobkyně v projednávané věci napadala dva odlišné výroky žalované. Odvolací soud dospěl k závěru, že Výrok 1 představoval neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně, zatímco Výrok 2 nikoliv. Poměr úspěchu a neúspěchu je tedy u obou stran sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

obdobný. Vzhledem k tomu odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. (ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.) nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti výroku II tohoto rozsudku **je dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku I a III tohoto rozsudku **dovolání přípustné není**.

Praha 4. března 2021

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu